

Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

6 tháng 09 năm 2009

Số 61

Thiền Viện Vô Vi Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Tel/Fax: +61 (8) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhoitinhnguoi@gmail.com

Website: www.quyhoitinhnguoi.org

Tuần này:

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Vườn Thơ Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Bé đã dứt khoát chưa ?
- 2) Cuộc đời như sóng nhờ dòn dập, làm sao có cơ hội thức tâm mà lo tu ?
- 3) Có người than rằng chạy theo Bé không kịp là sao ?
- 4) Bé nói xác thân của con người do điện năng sống động cấu trúc hình thành tại sao còn bị bệnh ?
- 5) Muốn cải tiến thì phải làm sao ?
- 6) Chung quy cũng phải tu thật thì mới có kết quả phải không ?
- 7) Tại sao thần thánh linh thiêng sao không dẹp những phân tử đó ?

Copyright © 2009 Quy Hội Tình Người. All rights reserved.

<i>Ngày 13 tháng 09 năm 1991</i> 1) Hỏi : <i>Bé đã dứt khoát chưa ?</i> Đáp : Thưa, nếu Bé không dứt khoát thì ngày hôm nay cũng đã năm thê bảy thiếp và nặng nợ trần gian rồi, thì giờ đâu mà viết những lời vắn đáp, dành cho các bạn quý yêu đọc chơi trong lúc rảnh rỗi.	2) Hỏi : <i>Cuộc đời như sóng nhồi dồn dập, làm sao có cơ hội thức tâm mà lo tu ?</i> Đáp : Thưa, con người là nhứt khí tạo thành. Nguyên khí ban chiếu hằng giờ, phút, khắc, chuyển trong nhịp tim của hành giả, tại sao hành giả không chịu cảm thức điều này để tiến thân. Chỉ có Trời mới có khả năng cứu độ, không hướng về Trời làm sao có cơ hội mà tu. Vô Vi tràn đầy sách vở, lời giảng minh triết tận độ, chỉ có hành thì sẽ sớm được thức tâm.
3) Hỏi : <i>Có người than rằng chạy theo Bé không kịp là sao ?</i> Đáp : Thưa, đức nhịn nhục của họ không thực hành đúng thì lượng Từ Bi khó phát triển, nếu hành đúng thì cũng như nhau, cần gì phải chạy theo, mà than không kịp.	<i>Ngày 14 tháng 09 năm 1991</i> 4) Hỏi : <i>Bé nói xác thân của con người do điện năng sống động cấu trúc hình thành tại sao còn bị bệnh ?</i> Đáp : Thưa, tâm làm thì thân chịu, ví dụ tâm nghĩ bậy cho người khác, bấn tin bậy bạ gieo họa cho người xung quanh là một đại tội, làm trì trệ cơ tiến hóa tâm linh, chê bai người khác mà không biết mình là ai, thảm bại mà tưởng lầm là hại được người là sung sướng, tự mình giam tâm vào chỗ vô minh mà không hay.
5) Hỏi : <i>Muốn cải tiến thì phải làm sao ?</i> Đáp : Thưa, phải tu tâm sửa tánh, thực hành đúng đắn thì mới có cơ hội hiểu mình là ai! Nói ít thiền nhiều thì mới có kết quả, đời tình thế dâm loạn trở nên ổn định và sáng suốt, giá trị sẽ thể hiện qua hành động và nụ cười tươi đẹp, bản chất hồn nhiên sẽ được khôi phục.	6) Hỏi : <i>Chung quy cũng phải tu thật thì mới có kết quả phải không ?</i> Đáp : Thưa, tu thật thì lợi ích vô cùng, còn tu giả thì tã vào chơn lý mà chỉ trích người khác. Hành động đó gọi là dâm loạn và bần tiện, trí không mở, óc không thông, cũng nói chuyện về Trời nhưng không bao giờ đi được, biến thành con ma phá hoại mà thôi, đó là bệnh.
7) Hỏi : <i>Tại sao thần thánh linh thiêng sao không dẹp những phần tử đó ?</i> Đáp : Thưa, càng linh thiêng thì càng tận độ những phần tử đó, dịu độ cho những phần tử đó tiến hóa theo khả năng của chính nó, như những tai nạn bất ngờ đến với nó, để nó có cơ hội cảm thức lần lần, bản chất độc ác đã xâm chiếm khối óc của nó, mà tự thức và ăn năn. Tình Trời lúc nào cũng quang chiếu cho kẻ ác là vậy. Có câu: “<i>Bất chiến tự nhiên thành</i>”, kẻ ác và người thiện cũng được dẫn tiến bởi tình Trời cao quý.	

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Chủ Nhân Tự Giác

Chủ nhân tự giác thân thanh giác
Trí điển phân minh lý luận bàn
Hồi tưởng quê mình nơi xán lạn ⁽¹⁾
Thanh cao tự giác pháp phân quang

Chủ nhơn, chủ nhơn ông, chủ nhơn ông là cái gì? Chủ nhơn ông là Ngọc Hoàng Thượng Đế cai trị cái tiểu thiên địa này. Hồi Ngọc Hoàng Thượng Đế ngự ở đâu? Ngự ở trung thiên thế giới ngay con tim này, mà quản lý trên và dưới, thấy rõ ràng chủ nhơn chưa. Đó, thì luôn luôn cái hào quang sáng suốt đó là quản lý từ đầu chí chân, mà đầu bức một sợi chân lông đau đớn, chủ nhơn ông cũng phải theo sự đau đớn, mà ngắt ngón chân đau đớn thì chủ nhơn ông cũng phải chạy xuống hòa đồng với sự đau đớn đó. Khi ta hiểu đó là ta chủ trị cái tiểu thiên địa này, mà phải hòa đồng với mọi trạng thái đau khổ, sung sướng trong cái tiểu thiên địa này không khác gì cái vũ trụ càn khôn của đấng tạo hóa đang giữ và đang lo lắng cho mọi người. Thì chúng ta phần hồn đang lo lắng cho từ đầu chí chân của cái cơ thể này, cái tiểu thiên địa này. Bây giờ, chủ nhân tự giác, có phần hồn các bạn tu càng ngày càng sáng suốt, càng thấy tội lỗi của mình là tự giác. Thân thanh giác lúc đó cái thân nó được yên, còn ông chủ không yên thì cái thân không bao giờ yên. Ông chủ động loạn cái thân không có bao giờ mà được yên, chỉ nặng nề thêm thôi.

“*Trí điển phân minh lý luận bàn*”, lúc đó chủ nhân tự giác rồi, thì trí điển nó phân minh rõ ràng, đời đạo, thanh trực, âm dương phân minh rõ ràng. Lý luận bàn là bàn tới chỗ nào là khai thông trở về chơn lý chỗ đó không bao giờ bị nặng nhọc nữa.

“*Hồi tưởng quê mình nơi xán lạn*”, biết được nguyên căn của chúng ta ở nơi thanh cao điển quang sáng suốt chứ không phải ở nơi ô trược như ngoài trần đã tưởng.

“*Thanh cao tự giác pháp phân quang*”, lúc đó chúng ta hướng thượng thanh cao tự giác thì cái pháp là tiến giải, phân ra sự *xán lạn* của nội tâm của chúng ta và cơ tạng của chúng ta đều có kim, mộc, thủy, hỏa, thổ đầy đủ, phân ra nó mỗi giới mỗi ngành đều tiến triển sáng suốt ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc huyền quang. Lúc đó là chúng ta thấy đi đâu cũng nhẹ nhàng mà ở đâu cũng là nơi thiên giác cả.

Phân quang chuyển lý mở đàng
Tự diu, tự tiến tâm an dung hòa

Chúng ta phân quang, phân ra sự sáng suốt rõ rệt của mỗi ngành mỗi giới, chuyển lý mở đàng, mở con đường tiến về chân lý.

“*Tự diu, tự tiến tâm an dung hòa*”, mình tự ý thức được và mình tự tiến hóa đi tới cái không không thì cái tâm nó an, nó dung hòa.

Thân tâm minh cảm chẳng xa
Ta là vũ trụ ta hòa càn khôn

Cái thân và tâm của chúng ta hiểu được rồi, chúng ta không có thấy cái gì xa hết. Cái gì cũng ở sát trong nội tâm chúng ta mà chỉ chúng ta không chịu hóa giải nó thôi, khi hóa giải rõ ràng ta là vũ trụ, ta hòa càn khôn. Đó, tất cả những cơ giới ngoài như trong, trong như ngoài.

Diễn thanh sống động trường tồn

¹ Xán lạn: Sáng sủa, rực rỡ.

Hào quang rực chiếu tâm hồn thanh cao

Cái điển thanh lúc nào cũng sống động, thấy chúng ta không có cái chỗ kêu bằng chết hay là đau khổ nữa, lúc nào nó cũng sống động. Động tới là nó tiến giải, động tới là nó chấp nhận, động tới là nó tìm hiểu, nó khai thông, đó là trường tồn.

Hào quang rực chiếu, khi nó thông chừng nào thì sự sáng suốt bên trên và của nó hòa hợp với nhau, nó mới rực chiếu, sáng suốt lên, tâm hồn thanh cao lúc nào nó cũng nói về chuyện từ bi bác ái. Trong lúc người ta tới xua đuổi, kích động nó nhưng mà nó thấy đối phương coi là nó, đang làm sự kích động để đưa con người tiến tới bên giác thì trước mặt nó đều có những vị Phật, đều có những vị Ngọc hoàng đang giáo huấn nó để tiến hóa.

Lấy không chuyển hóa muôn màu
Về không giáo chủ muôn loài về không

Đó, tôi lấy không chuyển hóa muôn màu, nếu mà trở về cái thanh thân không động rồi, thì chúng ta thấy cái lý do nguyên lý của muôn màu hóa hóa sanh sanh của vũ trụ cần khôn. Về không, khi mà ta về cái chỗ không động rồi là ta phải lãnh đạo giáo chủ muôn loài về không, những cái mà nó nức đang tiến về sự không không này, nhờ cái không kia thừa tiếp nó mới tiến được.

Phước tâm tiến giải tự trông
Nghìn đời phát triển tháp tông thiên không

Cái phước, cái cây phước của trong nội tâm của mình tiến giải tự trông phải lo vun bồi nó thì nghìn đời phát triển tháp tông thiên không luôn luôn nó cứ thắp tông bên trên thì nó sống mãi chớ nó không đi tới chỗ âm u mà tự diệt được nữa.

Minh đời minh định hóa công
Thông gian thượng hạ chuyển vòng khai minh

Nó minh đời, nó hiểu cái đời là nằm trong cái định luật hóa sanh để cho phần hồn học tập tiến giải. Minh định hóa công sự sắp đặt của Đấng tạo hóa rất rõ ràng cho muôn loài và muôn người. Thông gian thượng hạ thông qua trên cũng như dưới chuyển vòng khai minh, nó đi hết từ trước tới thanh, thanh tới trước nó biết, nó biết nó.

Tiến về thắng cảnh chơn tình
Không nao không núng tự mình sửa mình

Mình tiến về thắng cảnh chơn tình đi tới chỗ không thay đổi là chơn lý, không nao núng. Tự mình, mình hiểu được cái đường đó là đường tiến vô cực vô biên, sửa mình, sửa lấy mình.

Phóng thâm, thâm phóng kết tinh
Từ đời qua đạo thâm tình an vui

Mình phóng là cái thanh điển mình ngồi thiền mình đưa ra, rồi mình thâm cái gì, thâm cái thanh điển, rồi mình phóng trở lộn lại, thâm trở lộn lại, nó kết tinh thành cái sự sáng suốt trên bộ đầu chúng ta. Mà sự sáng suốt đó là do đâu có, do căn khôn vũ trụ và tiến chuyển hóa cho chúng ta và sự thanh cao của chúng ta kết tinh, nó mới có sự sáng suốt đó.

“*Từ đời qua đạo thâm tình an vui*”, từ ở thế gian, từ đời chúng ta hiểu rồi, định luật hóa hóa sanh sanh rồi qua đạo. Nó tiến tới sự thâm tình an vui của nội tâm du dương, sống sung sướng mà chúng ta không có thể

tỏa cho người đời, không có cái bút viết nào mà viết cho hết sự an vui đó.

Vạn linh đáp ứng các mùi
Rèn trui thân tiến, bụi ngùi tiêu tan

“*Vạn linh đáp ứng các mùi*”, thì chủ nhơn ông mà thức giấc rồi thì vạn linh trong cơ thể này nó đều đáp ứng các mùi như sự tiến hóa ở bên trên. Chủ nhơn ông học được đưa cho tất cả vạn linh cái tiểu thiên địa này được học và ảnh hưởng nhơn quần ở xung quanh của chúng ta thì những mùi vị đó nó đi tiến về sự thanh cao của nó rèn trui thân tiến. Nó còn thức giấc được thì nó phải tự rèn trui và thăng tiến. Cái sự bụi ngùi so đo của nó sẽ tiêu tan không còn dính líu ở trong nội tâm nữa, nhứt trần bất nhiễm.

Thương nhau dịu dặt trần an
Từ đời như đạo mỗi màn đều thanh

Mình thương nhau thì dịu dặt trần an, dịu dặt cho đi tới xây dựng cõi mở thì nó thấy cái đó là không có đáng lo và không có đáng ngại. Từ đời, ở đời cũng vậy, cũng như đạo mỗi màn đều thanh, lúc nào chúng ta khai khẩu là trong thanh điển, hành động là trong thanh điển làm cái gì cũng thấy rõ nằm trong chơn lý.

Chung quy cũng phải thực hành
Hòa đồng muôn loại tâm thân hiểu hòa

“*Chung quy cũng phải thực hành*”, các bạn tu đây là ở trong giới thực hành mà thực hành sửa tâm sửa tánh, sửa nguyên năng điển quang trong cơ tạng từ hạ, trung, thượng của bạn rồi hòa đồng muôn loại tâm thân hiểu hòa. Khi mà bạn sửa được, bạn mới hòa được, bởi vì trong này bạn có cái gì thì bên ngoài có cái nấy, mà bạn sửa được bên trong thì bên ngoài nó tương ứng. Trong cái tương ứng đó nó mới là đi tới cái hiểu hòa cho các giới, thì lúc nào chúng ta cũng có ở trong cái lượng từ bi, không ngoài cái đường lối từ bi, trí, dũng mà chúng ta đã và đang thực thi tự bao nhiêu năm nay, phải sửa ta mới tiến được, không sửa không bao giờ tiến được, dùng lý thuyết xem sách đủ thứ, các bậc hiền triết, minh triết đã thành công. Chúng ta đọc sách nghe nó hay lắm nhưng mà chúng ta nói lại không hay, nhưng mà chính người đó nói lại là người khác nghe, nói ra người khác đều thích nghe nhưng mà chúng ta cũng nói nguyên văn vậy nhưng mà người khác nghe không hay, là tại sao? Cái điển giác chúng ta chưa có, còn người đó xuất âm thanh của họ ra thì thấy mọi con tim đều cảm động và ứng tiến. Còn mình nói y như lời nói đó ra thì không thấy cái tâm của họ cảm ứng ở chỗ nào. Cho nên, chúng ta cần phải trong thực hành chớ bây giờ lý thuyết chép đi chép lại, nói năng qua lại cũng vô ích, đòi hỏi sự thực hành mà khi các bạn thực hành thì các bạn phải đụng chạm, đụng chạm với những cái bản tánh, tôi đã nói rằng tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ố, dục. Cái giới dục là ở hạ giới, cái giới đó là quan trọng nhất mà mọi người phải tự khắc phục.

Đó, bởi vì xuống nhập sanh dục thì ai cũng ở trong giới dục hết thảy mà bây giờ chúng ta sửa cái pháp luân thường chuyển cho nó thượng thăng tiến, mà mình sửa hoài không được là hỏi sao? Là mình thiếu cái gì, thiếu cái pháp luân thường chuyển. Khi mình thiếu, mà mình biết đó cái dục không làm cho mình tiến hóa lên trên được thì mình phải áp dụng triệt để đường lối ngòai pháp luân thường chuyển cho nó giải tán bớt cái dục để nó tiến hóa lên trên. Nó cũng dục, lên trên nó cũng dục là dục tiến thiên đàng, dục hòa giải mọi giới, dục cõi mở phóng điển đem tư tưởng lành cho mọi người, đó là cái dục cao quý chớ không phải cái dục, ô trược, eo hẹp ở thế gian trong cái giới ngăn, rồi làm cho mình bản thân kém tiến bộ.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 31/07/1977)

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới

TÌNH MẸ

Tiếng còi xe cấp cứu lại vang vang trên đường, nhìn nó mà lòng tôi bỗng dưng nhớ về mẹ. Mới thấy đó mà một năm đã trôi qua kể từ ngày mẹ mất. Mẹ ra đi mang theo bao nỗi nhớ và niềm thương của một người con mất mẹ.

Nhớ lại ngày nào khi tôi còn bé, mẹ yêu thương dắt dìu tôi khắp mọi nẻo đường, dạy tôi biết thế nào là tình thương và đạo đức. Mẹ đúng là người mẹ vĩ đại. Suốt cuộc đời mẹ nhẫn nhục, hy sinh và chịu đựng, dù mẹ vất vả nhưng lúc nào mẹ cũng lo cho tôi ăn học, để dành cho tôi từng cái bánh, củ khoai khi tôi tan học về nhà. Trên con đường quen thuộc hằng ngày từ nhà đến trường tuy không xa nhưng tay tôi lúc nào cũng trong tay mẹ, chẳng bao giờ mẹ cho tôi đi học một mình. Và rồi cứ thế thời gian lặng lẽ trôi, tôi lên cấp hai, cấp ba, đại học rồi ra trường, đi làm. Những tưởng cuộc đời êm ả nào ngờ sóng gió nổi lên, xóa tan đi bao niềm vui và hy vọng. Mẹ ngã bệnh và nằm suốt mấy năm trên giường, tôi phải nghỉ làm để ở nhà lo cho mẹ và vừa dạy học (*dạy kèm tại nhà*). Tôi chăm sóc mẹ chẳng khác gì mẹ đã chăm sóc tôi từ thuở bé. Cũng nhờ sự chăm sóc này tôi mới thấy mẹ vĩ đại biết bao nhiêu! Nếu như không có mẹ làm sao tôi được lớn khôn như ngày hôm nay. Công lao của mẹ thật không có bút mực nào có thể diễn đạt được, vì thế tôi yêu mẹ và cần có mẹ như hơi thở của chính mình. Khi gần mẹ tôi hay làm trò cho mẹ vui và hay nói với mẹ : “*Mẹ ơi, con yêu mẹ nhất trên đời.*” Khi đó mẹ cười bĩu môi. Thấy mẹ cười hạnh phúc mà lòng tôi ảm áp lạ thường !

Nhớ lại ngày nào mẹ còn khỏe, tôi là người hay làm mẹ bực mình vì cái tánh thích dọn dẹp. Khi đó mẹ ngồi theo dõi xem tôi làm gì và bỏ những thứ gì, nếu như mẹ không đồng ý là mẹ la rầy tôi ngay. Nhưng ngày đó khi mẹ nằm trên giường bệnh và tôi cứ dọn dẹp như ngày nào. Vừa làm tôi vừa nhìn xem mẹ có phản ứng gì không. Thế nhưng mẹ không còn nhìn tôi nữa, mặc tôi muốn làm gì thì cứ làm. Nhìn mẹ, tim tôi nhói đau và tôi đã bật khóc. Tôi khóc là vì mẹ không còn khỏe để rầy la tôi như trước nữa, và khóc như có một cái gì đang gặm nhấm tim tôi. Tiếng khóc của tôi làm mẹ cũng không hiểu tại sao.

Thế rồi điều gì đến ắt sẽ đến. Vào một ngày chúng tôi đưa mẹ vào bệnh viện cấp cứu. Lúc đầu mẹ còn tỉnh táo nhưng rồi từ từ mẹ lại mê man, không còn ăn uống gì nữa. Chị em tôi thay ca nhau lo cho mẹ. Chăm sóc ban ngày người mệt lả nhưng khi đêm về tôi lại trăn trở không sao ngủ được vì nghĩ đến mẹ. Thấy tình hình không xong, tôi đã đến chùa nhờ thầy trụ trì xem cho mẹ. Xem xong thầy nói rằng mẹ tôi không qua khỏi, mà làm sao qua khỏi khi mẹ chẳng ăn uống gì. Ôi, lời của thầy sao mà nghe đau xót quá. Tôi rời khỏi chùa và lang thang trên đường về mà lòng đầy tuyệt vọng. Bên cạnh cảnh náo nhiệt vui tươi của đời, tôi thấy mình bơ vơ quá, lòng tôi chết lịm, một nỗi đau như có ngàn mũi kim đâm vào ngực. Tôi đã đau tột cùng trong nỗi đau sắp mất mẹ, cố giữ nét thản nhiên để đừng ai biết nhưng tôi không sao thản nhiên được. Tôi đã khóc và thét gào cho nỗi đau của mẹ. Nhưng một lúc sau, tôi lại bình tâm vì thấy rõ sự vô thường của cuộc đời và tự nhiên phát lời thề nguyện...

Hai đêm sau, bác sĩ cho mẹ về vì mẹ đã không còn hay biết điều chi. Quỳ bên mẹ, niệm Phật để tiễn mẹ ra đi mà cổ họng tôi nghẹn lại, lòng tôi như đã chết. Lần đầu tiên chứng kiến người thân ra đi trước mắt mình, tôi không sao cầm được đôi dòng lệ. Ngày xưa, tôi đi thì mẹ dắt dìu triu mến, ngày nay mẹ đi tôi không thể đi cùng dù chỉ là một đoạn đường ngắn ngủi. Từ nay và mãi mãi tôi không còn được gọi hai tiếng “*Mẹ ơi*” nữa rồi:

Tôi mất mẹ như trần gian lịm tắt
Bao niềm vui cũng vụt mất đi rồi
Phút giây này đau xót cảnh chia phôi
Khắp sông núi cũng ngậm ngùi tiễn biệt...

Chúc mẹ của con ra đi trong bình an và thanh thản.

Hôm nay mùa Vu Lan lại về, một lần nữa tôi được cài hoa trắng trên ngực. Bông hoa thơm ngát và trắng trong tinh khiết như tâm hồn của mẹ. Mẹ đã đi xa nhưng mẹ vẫn còn đây. Phút giây này mẹ đang ở cạnh con, trên ngực con. Bất chợt, tôi nhìn thấy mẹ mỉm cười, nụ cười thật bình an và giải thoát.

Nam Mô A Di Đà Phật.

Mùa Vu Lan 2009
TTNL

Vườn Thơ Bạn Đạo

CHÂN LÝ

Vô Vi chân lý rạng ngời
Tận cùng khổ ải tuyệt vời ngôi cao
Không danh không lợi tự hào
Minh tâm chánh quả cao thâm độ đời
Không còn vọng động quả nhồi
Công trình công quả vun bồi đường tu
Tình thương không chấp “giả tu”
Lá lành đùm rách thiên thu “lòng vàng”
Tình thương mở cửa Thiên-Đàng
Xây lâu tâm thức cao sang rạng ngời
Thật tu động tới lòng Trời
Ân hồng ban rải đời đời an vui
Vô Vi không có “Dùi Cui”
Vô Vi chỉ có rèn trui trở về.

BHH, 29-8-2009
Minh-Nghĩa

NGHIỆP LỰC

Khổ khổ một kiếp phù sinh
Tham sân chi lại khổ thêm phiền!
Nghệp lực khảo đảo ai tránh khỏi
Gắng dung bồi đạo đức thêm xinh.

Cà Mau, 01-09-09
Văn Phong

TU THẬT TU GIẢ

Giành giật Đức Thầy chẳng ích chi
Tự tu tự tiến chẳng thị phi
Sau cơn sàng sẩy Long Hoa Hội
Ai tu thật giả rõ tức thì.

Texas, 02-07-2009
H.V.Khánh

GÂY ĐÀN MƠ TIÊN

Bá Nha nhân rồi gây đàn,
Tùng kia đón hạc dễ dàng mơ tiên.
Duyên tiền đã định đảo điên,
Người đời cũng lộn nghiệp duyên ở trần.
Ai ơi chớ có hiểu nhầm,
Kiếp này nghiệp đạo hậu sau kiếp tiền.
Minh đây cũng cố mà tìm,
Tình thầy bạn đạo khó liền đó nhe.
Thời này đang gặp được nghe,
Tâm lành ý tốt phật khoe phật cười.
Làm sao cho thức đừng lười,
Cùng chung xây dựng đạo đời tiến lên.
Sự đời suy thoái bìm leo,
Minh đây phải biết theo thiên cho liền.
Ở đời mong sống hồn nhiên,
Tình đời bạc bẽo tình trời sâu thâm.

Cà Mau, 01-09-09
Văn Phong

TA BÀ

Chiều nay trời lại mưa ngâu,
Ta lại suy ngẫm sự rầu đã qua.
Bon chen ở chốn ta bà,
Tình đời bạc bẽo nghiệp ta cũng nhiều.
Thanh tao cũng có tiêu điều,
Làm người kiếp sống buồn nhiều hơn vui.
Ban vui cứu khổ ở đời,
Mình đây đang gặp đạo thời mà theo.
Đêm đêm hành pháp mà leo,
Tâm khai trí mở có hiền hơn chưa?
Thời này cũng nhớ khi xưa,
Văn minh tiên tiến khổ ư đạo mầu.
Vô vi phật pháp duyên trao,
Bằng thầy lai vãng sách giao tâm thiền.

Cà Mau, 01-09-09
Văn Phong

10 ĐIỀU TÂM NIỆM (Ôn lời Thầy dạy lần thứ 6)

Mười Điều Tâm Niệm, Đức Thầy ban
Thước ngọc khuôn vàng để võ trang
Bài học khai tâm, gương **Nhẫn Nhục**
Siêng năng, **Cần Mẫn**, định tâm an.

Lục Dục, Thất Tình lũ ngụy binh
Thương Yêu Tha Thứ, khắp quần sinh
Tối Đa Phục Vụ cho nhân thế
Nuôi dưỡng tinh thần, chí thiện minh.

Vị Tha Bồ Thái, rải tâm từ
Cứu Khổ Ban Vui, chẳng để dư
Đôi Đãi Thực Tâm và Lễ Độ
Không Tham Hưởng Thụ, chẳng riêng tư.

Ý chí **Vĩ Kiên**, lửa thử vàng
Giữ Tâm Thanh Tịnh vượt gian nan
Luôn luôn Trì Niệm Di Đà Phật
Trong Khổ Hoà Tan, khắc cảm nang.

Thủ Đức, 01-09-2009
Huệ Tâm

ÂN SƯ

Nghe Thầy ngã bệnh, nhớ ân sư
Con bệnh Thầy ban Thanh-Điền từ
Thầy bệnh, bó tay, con đau xót !!!
Thôi thì cầu nguyện trong tâm tư
Bao giờ gặp gỡ trả ơn độ ?
Vời vợi duyên lành dẫn dắt tu
Đệ tử từ đây vẫn giữ pháp
Thủy chung Thầy Tổ một đường tu.

BT, 31-8-2009
Minh-Nghĩa

NỖI NIỀM

Tình nghĩa ngày xưa lặn lẽ bay...
Người xưa cũng biệt trời mây.
Phương này ta vẫn còn chìm nổi,
Phương ấy người đã rõ dở hay.
Ân đức Phật Trời, luôn tưởng tiếc,
Tình thương nhân thế, mãi u hoài.
Cảnh đời hư ảo như mây gió,
Tâm sự riêng này, tỏ với ai ?!

Phú Nhuận, 31-08-2009
Thiền Đăng

LỰA LỜI

Vô vi chỉ dạy tự lo,
Lựa lời xuống bút đắn đo cho mình.
Thầy ta chỉ dạy tâm linh,
Gian ngoan xảo trá sự tình ở đâu?
Bớ đừng giận dữ rút cầu!
Tâm linh cho thức nhẹ nhàng tấm thân.
Ở đời học hỏi phải thân,
Gặp ngay kẻ xấu ta rầu đó thôi.
Người đời cuộc sống nhỏ nhoi,
Coi như ta thiếu, quả nhồi cho xong.

Cà Mau, 03-09-09
Văn Phong

ĐỐI DIỆN THẦY TÔI

1. Thầy ngồi đó con đứng đây
Thế gian là vậy, tầm tay Thầy trò
Đời rồi cát bụi tàn tro
May nhờ ân sủng lần mò trong đêm.
2. Hôm nay hội ngộ êm đêm
Có người rung lệ nhìn xem đáng Thầy
Thầy đem sức trẻ dựng xây
Giờ đây nhìn lại sum vầy chúng con.
3. Vì lòng trông đợi mỗi mòn
Thầy là điểm tựa nét son thể trần
Đời Thầy khó, khổ vượt băng...
Đời Thầy là biết bao lần vượt qua.
4. Cho ngày sum họp mặn mà
Đội ơn Thầy Tổ và Cha trên trời
Ân ban tận độ cứu đời
Chúng con là những hoa đời vô vi.
5. Thâm thì cố gắng mà đi
Nằm trong biển khô nhớ gì Phật Tiên
Dẫn lòng ôm ấp phước duyên
Thần ban Tổ chứng mỗi giềng trời cho.
6. Trong may mắn bước lần mò
Kiếp đời ban tặng khổ cho thấy Trời
Giờ thì buồn khổ lên ngôi
Giờ thì biết được khổ thời sau nên.
7. Khổ cho tâm đạo vững bền
Khổ cho hồn vía được lên Đạo màu
Thì dù khổ đến biết bao
Một đời một kiếp này vào thiên thu.
8. An yên nhờ luật trừ bù
An tâm tu học an du đời đời
An lòng tu tập thanh thoi
Bước chân Thầy đã để đời chúng con.
9. Bóng hình Thầy vẫn mãi còn
Khắc sâu tâm trí chúng con đời này
Vĩ Kiên thương kính còn đây
Và còn sống mãi tình Thầy sáng soi.
10. Ngày ngày bên đạo bên đời
Ngày ngày sống với Tình Trời trao ban
Học thế gian tạo Thiên Đàng
Trong từng ngày tháng Thầy đang đợi chờ...

HBP. Ngày 15-03-2009

Từ Hùng

PHỤC VỤ TỐT

Quy Hội Tình Người phục vụ hay
Có công gởi báo nhận đăng ngay
Vườn Thơ Bạn Đạo thêm phong phú
Xây dựng khuyến tu ngộ Phật Đài
Trung trực tình thương hành đúng pháp
Thi đàn ý nghĩa tạo duyên may
Chơn tâm khai triển quy đường tiến
Minh triết sáng danh Đức Tổ Thầy.

Cà Mau, 31-08-2009

Mai Thanh Tùng

CHIỀU

Hùng đông thoáng đã đến xế chiều
Ngày đêm nhanh chuyển, tịch cô liêu
Lá vàng xưa đã về gốc cũ
Lá xanh chồi mọc sức sống yêu
Thời gian tan dần vào dĩ vãng
Từng lớp chuyển xoay chuyển bao điều
Thế gian đông đúc, lòng vắng vẻ
Trăm năm nhìn lại chẳng bao nhiêu.

Củ Chi, 19-07-2009

Bá Tùng

VẬN HÀNH TÂM CHÍ

Hành thiền bừng sáng Mô ni châu
Pháp đạo Vô Vi diễn nhiệm màu
Dấn bước thẳng trầm, tu tự tiến
Học Thầy bằng điển, Huệ Tâm thâm
Đêm thâm tĩnh kết, mạch nhâm đốc
Ngày chuyển trung tâm, điển bộ đầu
Từng phút sát na, Phật ý niệm
Vận hành tâm chí, Điển cung cầu.

Thủ Đức, 01-09-2009

Huệ Tâm

Thi Ca của Đức Thầy

Sài Gòn, ngày 10 tháng 01 năm 1971

Buồn vui lẫn lộn đêm thanh vắng
Trách móc mình sao chẳng thoát tầng
Tu luyện chuyên hành chưa kết quả
Nguyện theo chư Phật phá cơ tầng.

Lắm người tu luyện phân vân
Buồn sao chẳng vượt được tầng thế sanh
Khổ bao là khổ vẫn hành
Vẫn theo chơn pháp vẫn giành tự tu
Tu cho tâm trí khỏi mù
Tu cho không động thân từ mới an
Công phu thanh tịnh chẳng bàn
Thế gian động loạn khó an nổi lòng
Khuyên lơn đánh đổ tham tòng
Chẳng còn động loạn mới hồng tiến tu
Chớ nên lập kế đắp bù
Sống theo giả tạm khó tu khó hành
Điển quang chơn pháp mở màn
Dạy cho hiền đệ mọi đường khai thông
Gắng tu luyện pháp nội công
Pháp luân đánh đổ trước tòng khỏi thân
Chơn như Phật điển cân phân
Thần hồn chung tiến tự lần tiến tu
Cảnh Trời lắm đám mây mù
Thân ta cũng thế khi vui khi buồn.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên